

Sygn. akt II Cz 891/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik (spr.)

Sędziowie: SO Sławomir Krajewski

SO Mariola Wojtkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. P.

z udziałem J. P.

o podział majątku wspólnego

na skutek zażalenia J. P. na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 8 marca 2013 roku w sprawie o sygnaturze II Ns 357/11

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przyznać biegłemu sądowemu B. K. kwotę 812,61 zł (osiemset dwanaście złotych sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem wynagrodzenia za sporządzenie uzupełniających pisemnych opinii z dnia 6 lutego 2013r.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 marca 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie przyznał za sporządzone uzupełniające opinie biegłej sądowej B. K. wynagrodzenie w kwocie 1 329 zł.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż postanowieniem z dnia 15 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie dopuścił dowód z uzupełniających pisemnych opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości – B. K. na okoliczność ustalenia wartości prawa własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S. oraz prawa własności nieruchomości zabudowanej garażem, położonej przy ul. (...) w S. według stanu na dzień 4 lutego 2010 roku i cen aktualnych.

Biegła przedstawiła opinie wraz z fakturą VAT na kwotę 1 329,73 zł oraz kartą pracy, z której wynikało, iż na ich sporządzenie poświęciła 36 godzin.

W ocenie Sąd I instancji, wskazany przez biegłą nakład pracy jest uzasadniony, zaś swoje rozstrzygnięcie oparł na przepisach art. 288 k.p.c., art. 10 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 roku o należności świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz.U. Nr. 49, poz. 445) oraz § 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz.U. nr 46, poz. 254 ze zmianami.)

Z powyższym postanowieniem nie zgodził się uczestnik J. P., który zaskarżył je w całości i wniósł o jego uchylenie.

W uzasadnieniu zażalenia podniósł on, iż liczba godzin przeznaczona na sporządzenie opinii przez biegłą jest zawyżona - biegła na sporządzenie pierwotnych opinii potrzebowała 40 godzin, podczas gdy na opinie uzupełniające 36 godzin. Ponadto, wskazał on, iż drugi biegły w sprawie, na sporządzenie uzupełniającej opinii potrzebował tylko 5 godzin. Dysproporcja ta wskazuje zdaniem skarżącego jednoznacznie na zawyżenie liczby przepracowanych godzin przez biegłą.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie uczestnika okazało się uzasadnione.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż skarżący nie zarzucił naruszenia zastosowanych przez Sąd Rejonowy przepisów regulujących kwestie wynagrodzenia biegłych sądowych, jaki i nie wniósł zastrzeżeń do stawek przyjętych przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu. W związku z tym, Sąd Okręgowy, uznając ustalenia Sądu Rejonowego za prawidłowe, rozpoznając przedmiotową sprawę odnosi się jedynie do podnoszonego przez skarżącego zarzutu zbyt wygórowanego czasu pracy wskazanego przez biegłego sądowego B. K. na sporządzenie uzupełniającej opinii pisemnej.

Stosownie do treści przepisu art. 288 k.p.c., biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę. W celu ustalenia należnego wysokości wynagrodzenia należy się odwołać do art. 90 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który stanowi, iż wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa się uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków niezbędnych do wykonania czynności – na podstawie rachunku.

Określając wysokość takiego wynagrodzenia, sąd może skontrolować wskazaną przez biegłego w karcie pracy liczbę godzin niezbędnych do sporządzenia opinii i obniżyć wynagrodzenie wyliczone przez biegłego stosownie do przyjętej przez siebie ilości czasu i nakładu pracy biegłego. Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego kwestionowanie wskazanego przez biegłego czasu pracy może być skuteczne tylko wtedy, gdy podane w rachunku ilości poświęconego czasu są tak jaskrawo wygórowane, iż - opierając się na zwykłym doświadczeniu życiowym - można od razu stwierdzić, że biegły niewątpliwie poświęcił znacznie mniej czasu, niż podaje w rachunku (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1959 r., I CZ 82/59, OSNCK 1961, nr 2, poz. 41).

W niniejszej sprawie, biegły sądowy wskazał w karcie pracy, iż na sporządzenie opinii poświęcił aż 36 godzin. W ocenie Sądu Okręgowego liczba ta wydaje się wygórowana, zważywszy, że opinia ta stanowiła opinię uzupełniającą do wydanej wcześniej przez tą samą biegłą opinii z dnia 4 kwietnia 2011 r. Na sporządzenie pierwszej opinii biegła sądowa B. K. poświęciła 43 godziny, co poddaje w wątpliwość wskazaną przez nią niewiele niższą liczbę godzin przeznaczoną na uzupełnienie tejże opinii.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli dodatkowe opinie biegłego są w wielu sprawach prawie identyczne lub mają bardzo zbliżoną treść, nakład pracy i ilość czasu zużytego na opracowanie opinii w poszczególnej sprawie należy ocenić z uwzględnieniem tego, że każda kolejna opinia jest w istocie powtórzeniem pierwszej, z nieznacznym tylko dodatkowym nakładem pracy na wprowadzenie zmian, które okazały się konieczne wobec ewentualnej odmienności pewnych elementów stanu faktycznego sprawy. W takich warunkach decydujące dla określenia wynagrodzenia biegłego muszą być nakład jego pracy i ilość zużytego przezeń czasu na opracowanie wszystkich opinii dodatkowych dotyczących oznaczonego zlecenia sądu. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1973 r., I PZ 25/73, OSNC 1973, nr 10, poz. 184).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż z uwagi na zbliżoną treść uzupełniającej opinii względem opinii wydanej w dniu 4 kwietnia 2011 r., nakład pracy i poświęcony przez biegłą sądową czas, nie wynosił jak wskazała ona w karcie pracy biegłego 36 godzin, lecz znacznie mniej.

Sąd II instancji oceniając ilość poświęconych przez biegłą sądową godzin na sporządzenie opinii, kierował się przede wszystkim tym, iż na sporządzenie pierwszej opinii potrzebowała ona 43 godzin, zaś druga opinia stanowiła opinię uzupełniającą do niej. W związku z tym, mając na uwadze obszerność opinii oraz uwzględniając stopień naniesionych przez biegłą zmiany, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż biegła na sporządzenie uzupełniającej opinii powinna była przeznaczyć nie więcej niż 22 godzin. Stanowiło to bowiem połowę czasu potrzebnego do sporządzenia pierwszej opinii i było zdaniem Sądu wystarczające.

Należy zwrócić uwagę, iż w opiniach uzupełniających wyciągi z aktualizacji opinii o wartości rynkowej są w zasadzie powtórzeniem opinii głównych ze zmienioną jedynie kwotą wartości rynkowej. Podobnie jest ze spisem treści oraz opisaniem podstaw formalno- prawnych. Dotyczy to również opisu przedmiotu szacowania, źródeł informacji, określenie dat istotnych dla opinii, stanu prawnego, przeznaczenia i stanu techniczno-użytkowego przedmiotu opinii oraz określenia cech wycenionych lokali. Różnice występują w zakresie opisanie metod, przy czym również w tym zakresie występuje wiele fragmentów poprzednich opinii. Nie ulega wątpliwości, iż biegła musiała zgromadzić materiał porównawczy, dokonać jego dogłębnej analizy, a zatem niezbędne było wykonanie w zasadzie na nowo pewnych operacji wyliczeniowych, jednakże zdaniem Sądu odwoławczego połowa czasu przeznaczonego na sporządzenie opinii głównych była wystarczająca dla dokonania jej uzupełnienia - 2 godziny na zapoznanie się z aktami, 8 godzin - zbieranie danych i ich analiza i 12 godzin opracowanie opinii.

W tym stanie rzeczy, należne biegłej sądowej wynagrodzenie za sporządzenie pisemnej opinii w sprawie, Sąd II instancji ustalił na poziomie 660,66 zł (22 x 30,03 zł), które powiększone o podatek VAT wynoszący 23 % dało ostateczną kwotę 812,61 zł.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c orzekł jak w sentencji.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)